

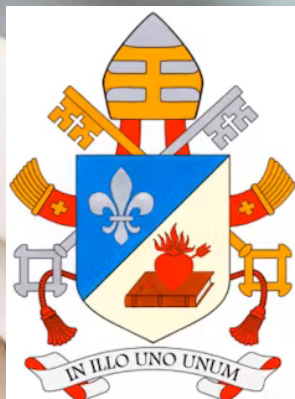
ZVON

ČERVEN - JUNE

2025

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Papež Lev XIV. - heslo „V jednom (Kristu) jsme jedno“

Milí

přátelé, celý svět se rozloučil s papežem Františkem. Následující dny byl na konkláve, které se zúčastnilo více než 130 kardinálů, zvolen nový papež. Asi nikdo nepředpokládal, že to bude první papež který pochází z USA. Dlouhá léta působil na misiích v Peru a potom, teprve před dvěma léty, byl jmenován kardinálem. Byl postaven do čela kongregace, která má na starost jmenování biskupů. Podle prvních projevů se zdá, že bude pokračovat v podobné linii jakou nastínil jeho předchůdce. Bude pokračovat v koncilním úsilí o větším zapojení laiků v církvi a větším zastoupení žen v řízení církve. Jeho heslo je: „V jediném Kristu jsme jedno“. Znamená to, že se bude snažit sjednotit v Kristu různé směry, které v církvi existují. Je to veliká čest a vyznamenání, že máme „našeho papeže“. Bylo také velmi sympatické, když jsem v den jeho zvolení navštívil nemocné v naší farnosti ve Forest Hills, tak mi lidé na ulici gratulovali a vyjadřovali radost nad zvolením nového papeže pocházejícího z Chicaga. Ano, máme radost a to je správné. Nesmíme však zapomínat na to, že cestu ke spáse si musíme prošlapat nakonec „sami.“ Modleme se za papeže Lva, aby dobře vedl svěřenou církev a Duch Svatý ať ho naplňuje moudrostí.

Příjemnou četbu

VE FOREST HILLS, 23. KVĚRNA 2025
VÁŠ FR. ANTONÍN

papežové

papes

papežové

papes

papežové

Bl. Urban II.

papežové

papes
MV

Blahoslavený pápež Urban II. sa narodil v roku 1042 a pochádzal z rodiny príslušníka nižšej burgundskej šľachty zo Châtillon-sur-Marne (na juhu dnešného francúzskeho regiónu Champagne-Ardenne). Navštevoval chrámovú školu v Remeši, na ktorej ho vyučoval sv. Bruno (neskorší zakladateľ kartuziánskeho rádu). V

Remeši sa stal aj kňazom a v roku 1070 sa stal aj mníchom v Cluny. Istý čas bol priorom kláštora, ale neskôr ho pápež Gregor VII. povolal do Ríma a menoval kardinálom a biskupom v Ostii.

Za pápeža bol zvolený v roku 1088, ale bolo to za ťažkej situácie a mimo Ríma, lebo prakticky celé mesto Rím bolo v rukách duchovenstva stojaceho za protipápežom Klementom III., ktorý „vládol“ ešte za Urbanovho predchodcu pápeža Viktora III. Až koncom roka 1093, takmer šesť rokov po svojom zvolení, sa definitívne vrátil do Ríma a mohol bez obmedzení vykonávať svoj úrad.

Urban II. bol zmierlivý a tolerantný pápež. Jeho zmierlivosť sa vzťahovala aj na Byzanciu, ktorá od východnej schizmy v roku 1054 bola od Ríma nezávislá. Pápež sa usiloval o zmierenie medzi oboma cirkvami. V záujme toho zrušil exkomunikáciu cisára Alexia I., ktorú naň uvalil pápež Gregor VII. Cisárovou odmenou boli rovnako zmierlivé kroky zo strany Konštantínopolu. Toto zblíženie podnietilo cisára požiadať pápeža o pomoc, týkajúcu sa ochrany kresťanských spolubratov na východe. Na synodu v Piacenze v roku 1095 vyslal Alexios oficiálnu delegáciu, ktorá prítomných cirkevných otcov oboznámila o krivdách páchaných na kresťanoch na východe zo strany rozpínajúcich sa seldžuckých Turkov.

Pápeža farbisto podané rozprávanie o utrpení, ktorému sú vystavení kresťanskí bratia na východe podnietilo k úvahám o účinnej pomoci, vrátane vojenskej. V záujme toho sa hneď po skončení synody vydal do Francúzska, aby mobilizoval pomoc. Pomoc východným

kresťanom pri obrane však znamenala aj vyriešenie rokmi sa vlečúceho problému západných kresťanov – otázky voľného a hlavne bezpečného prechodu pútnikov, smerujúcich do Svätej zeme. V priebehu štyroch storočí, odkedy v Palestíne vládli moslimovia, mali kresťania k svätým miestam prakticky neobmedzený prístup. Postupne sa však situácia začala meniť a mnohé oddiely pútnikov sa stali terčom nemilosrdných moslimských hôrd.

V novembri 1095 sa do Clermontu zišiel koncil a 27. novembra mal pápež Urban plamenný prejav k zástupom, kde vyzval prítomných na obranu Svätej Zeme. V auguste nasledujúceho roku sa na východ pohli rytierske vojská, ktoré na prelome rokov 1096 – 1097 dorazili do Konštantínopolu. Po nasledujúcich vyše dvoch rokoch za cenu nesmierného strádania a obetí dorazili 7. júna 1099 pred hradby Jeruzalema. 13. júla sa začal útok na mesto a o dva dni nato ho križiaci dobyli.

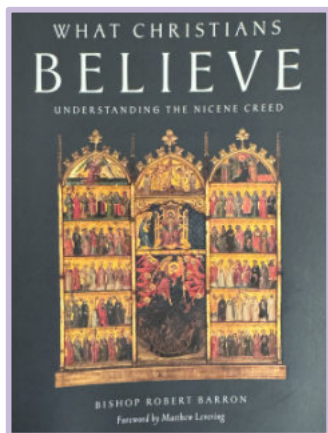
Tu sa na chvíľu pristavme pri celej problematike križiackych výprav, nakoľko je to niečo, čo je Cirkvi kritikmi vyčítané dodnes. Treba si tu uvedomiť historický kontext a taktiež základné fakty. V prvom rade si treba uvedomiť, že hlavný kontext tu bol civilizačný boj s moslimskými Turkami, ktorý sa pre Európu skončil až v roku 1683 bitkou pri Viedni a znamenal aj pád Byzantskej ríše. Turci ako moslimovia nešírili len svoje impérium, ale aj svoju vieru a kultúru. Bolo samozrejmosťou doby, že podrobené národy buď prijmú islam, alebo sa stanú občanmi druhej kategórie, prípadne budú predaní do otroctva a podobne. Pre celú kresťanskú Európu predstavovali existenciálnu hrozbu po dlhé stáročia. Nie je teda pravdou, že by križiacke výpravy boli akýmsi šírením viery mečom (čo bola mimochodom bežná moslimská prax), jednalo sa o pokus obrániť sväté miesta pre kresťanov, ale zároveň aj zastaviť expanziu Turkov. Ani jedno, ani druhé sa vo finále dlhodobo nepodarilo, a pravdou zostáva aj to, že križiacke výpravy boli neskôr aj zneužívané na rôzne pochybné ciele a záujmy. Každopádne históriou sa aj niesla opakujúca sa výzva byzantských cisárov o pomoc v boji s Turkami, v rámci ktorej bola aj odsúhlasená znovuzjednotenie západnej a východnej cirkvi na koncile vo Florencii v 1438. Pre rôzne príčiny však kresťanský západ nedokázal Byzancii pomôcť a tá padla. Ale o tom si povieme ešte neskôr.

Na záver len dodám, že pápež Lev XIII. vyhlásil Urbana II. za blahoslaveného v roku 1881, čo znamená, že Cirkev potvrdzuje, že je v nebi, no jeho úcta je dovolená na lokálnej úrovni (na rozdiel od svätých, ktorých úcta je povolená v celej Cirkvi).

What Christians BELIEVE

Bishop Robert Barron

My recommendation for summer reading and self-education. This tinny book written by bishop Robert Barron is an excellent for deeper understanding what we believe. Here is the Foreword by Matthew Levering. Fr. Antonin

I well remember the day that Robert Barron, then rector of a booming Mundelein Seminary of the Archdiocese of Chicago, was appointed auxiliary bishop in Los Angeles. It was a bittersweet day, since Barron is a Chicago priest through and through. Yet Barron has always been a great communicator, and Hollywood, the beating heart of LA, is about communicating great stories. In recent movies, of course, the greatest minds generally are scientists writing equations on chalkboards regarding the splitting of the atom (*Oppenheimer*) or

striving to figure out the whole truth of the cosmos (*The Theory of Everything*).

Barron in LA broke the Hollywood mold, even while his presence there was also quite fitting. Here was a great communicator, a great mind, but doing something far beyond math and physics, unlike the scientists glorified by recent Hollywood movies. Barron is a man of radical God-wonder. He is thinking constantly about the wonder of a God who is not a competitor with creatures because not in any way creaturely – radically transcendent and therefore perfectly present to each and every creature. When conversing with Barron, before you know it you are talking about the problem of evil or about the meaning of divine immutability.

The Nicene Creed, in Barron's vision, provides the true "script" of the universe's drama, grounded as it is in God and Jesus of Nazareth. In the Nicene Creed, we discover the intense excitement of God-wonder. Her is the deeper "theory of everything." But today, this story is no longer well known. As Barron says, in our present culture "the overwhelming majority of the critics of Christianity do not have a firm grasp of what thoughtful Christians actually believe." They chalk it all up to irrational faith. Barron explore Christianity in this powerful book, guided by the Nicene Creed. As he knows, many people have bought into the false story that God's existence would make them smaller; God would take all the oxygen in the room and restrict their flourishing. But the Christian understanding of God is the very opposite. Indeed, the "intelligible form and intelligent purpose" that scientists rely upon when they study the atom, the cosmos, and the Big Bang are the fruit of the Creator who joyfully and graciously bestows, rather than competes with, the being and integrity of the world. In commenting on the Creed in this book, Barron demonstrates that the radical contingency of the world – its spatial, temporal, and existential finitude (which pertain to its proper beauty) – requires a transcendent Creator.

It turns out that this God is not only wondrously real but also loving almost beyond belief, with a love that possesses no self-centered neediness. As Barron says, "In giving rise to the world, God manifests the purest kind of love." But this God is also able to do something that no god would ever want to do: become man, a particular man, Jesus of Nazareth, the Messiah of God's people Israel. The Incarnation stands as the great shock of the Nicene Creed. It is shocking but also fitting, Puring himself out in love in creating, God pours himself out in love in restoring his fallen creation. In Jesus, God unites himself with his suffering creators in order, as the long-awaited King of his people Israel, to lead the whole world to God. God can do this because he is not a being among beings; the Incarnation is not an amalgamation of two beings. Barron remarks, "The radicality of [Christ'] program of love is grounded in his Father's manner of being-which is to say, God's indiscriminate pouring, forth of love." In Christ Jesus, God reveals his nature: love in a gloriously Triune form. Whereas we might want a superhero god, as in Hollywood movies, the true God comes by the path of self-sacrificial charity. This is the path of his inaugurated kingdom, the Church: the path of his inaugurated kingdom, the Church: the path of the Nicene Creed that we follow unto death - and unto Life.

In the present book, adapted from *Light from Light: A Theological Reflection on the Nicene Creed*, Barron communicates this breathtaking

story with sure-footed intellectual seriousness, breadth, and range. But let me draw attention to the move that took place in between the publication of the original and adapted editions of this book. Serendipitously, Barron moved from LA to become the bishop of the Diocese of Winona-Rochester in Minnesota. It happens that Rochester is the home of the greatest medical facility in the world, the Mayo Clinic, to which tens of thousands stream each year in search of healing. Just as Hollywood is the heart of American storytelling, so the Mayo Clinic is the heart of American doctoring. Hollywood is not enough: its heroes of natural science and its caped superheroes cannot reach the truth about the Creator and Redeemer. Nor is the Mayo Clinic enough, since physical healing is ultimately not what we most need. America and the world need truth and healing. As the Nicene Creed professes, we need the revelation and healing brought by God in Jesus Christ.

The book that you hold in your hands is not the work of a mere intellectual, though it is the work of a great mind and a great communicator. This book is also the work of a soul-doctor. That makes all the difference.

www.wordonfire.org

Dne 6. května 2025 jsme se rozloučili s manžely Zdenkem a Zdenkou Sádlíkovými při bohoslužbě v Marylandu. Paní Zdenka Sádlíková zemřela 14. dubna 2023. Její manžel Zdenek zemřel 19. listopadu 2024. Oba si přáli, aby jejich ostatky byly převezeny do rodné země. S rodiči se rozloučili děti Hana a Zdenek s rodinami. Ještě jednou vám touto cestou děkuji, milí Zdenku a Zdenko, co jste všechno dobrého

vykonali pro českou komunitu ve Washingtonu, DC. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. P. Antonín

*Ó, Matko Páně, Matko rajských krás, Ty víš, co srdce tíží,
pojď' milostí v mou duši chvíli zas, když bol se kolem šíří,
do rukou svých vem srdce bloudící, dej smilování duši prosící.
Maria, Maria, Maria.*

(Píseň Ó, Matko Páně - zpíval sólově pan Zdenek v naší kapli ve WDC)

Nicejský koncil a papež František

Pavel Bandouch SJ – Autorský komentář pro Vatikánský rozhlas.

Když jsem uvažoval o tom, o čem pojednat v tomto příspěvku, přicházela mi na mysl dvě témata. Jednalo se o výročí 1700 let od zahájení Nicejského koncilu a o pontifikát papeže Františka, jehož odchod zůstává pro mnohé z nás stále ještě bolestným. Nakonec jsem se rozhodl hovořit o obojím: ačkoli toho totiž na první pohled koncil v Niceji a papež František mnoho společného nemají, došlo mi, že je spojuje důležitá věc: odvaha svědčit o Bohu jazykem a způsobem, kterým může současník porozumět.

Začneme v tomto ohledu Nicejským koncilem, který se konal v roce 325. Výzvou shromážděných otců bylo vyjádřit, v co křesťané vlastně věří. Kdo to byl Ježíš Kristus? Byl Bůh, nebo člověk? Stvořený, nebo zrozený? Tyto a podobné otázky, na které různí teologové dávali různé odpovědi, bylo třeba nějakým způsobem ujasnit v kontextu, kdy křesťané přestali být římskou mocí pronásledováni a mohli se svobodně shromažďovat. Byl to ostatně sám císař Konstantin, který vykonal v konání koncilu zásadní úlohu. V této nové atmosféře svobody nešlo o to nastolit monolitickou uniformitu, ale o to nalézt v opravdu důležitých věcech společný jazyk.

Nicejský koncil bohužel určitému rozdělení stejně nezamezil. Nesnažil se však o jednotu za každou cenu. Bylo vskutku třeba nalézt společný jazyk; ne ale takový, který by byl zavádějící. To je aktuální i dnes: touha po jednotě v církvi a snaha po ní je nezbytná, avšak nemůže být za každou cenu, nelze být v jednotě s někým, kdo jde proti živé tradici církve. Paradoxně to často bývají ti, kteří se označují jako tradicionalisté.

Otcové v Niceji každopádně došli k formulaci, kterou vlastně při větších svátcích vyznáváme dodnes: Ježíš Kristus coby pravý Syn Boží je jedné podstaty s Bohem Otcem. Řecky je tato soupodstatnost vyjádřena slovem *homoousios*.

Vložení tohoto termínu do vyznání víry se nám možná nezdá až tak zvláštní, protože jsme na něj zvyklí. Pokud se však pokusíme ho vysvětlit, nejspíš alespoň na chvíli znejistíme. Co to znamená “jedné podstaty”? Pokud se snažíme vybavit si úryvek evangelia, kde by toto slovo bylo

použito, namáháme se zbytečně. Jedná se o první případ, kdy se do vyznání víry dostává výraz, který nepochází přímo z Písma, ale z řecké filosofie. Mnozí badatelé a teologové proto považují toto rozhodnutí koncilu zpětně za něco nepřipustného, co křesťanství podřídilo řeckému myšlení.

Tyto názory se ale nezakládají na skutečnosti. Ano, jedná se vskutku o pojem vycházející z řecké filozofie. Bylo to ale právě v kontextu řecké neoplatonistické filozofie, v němž Árius, jehož učení bylo v Niceji odsouzeno, tvrdil, že Ježíš nemohl být Bohem, tak, jak jím je od věčnosti Bůh Otec. Koncil proto odpovídá filozofické námitce použitím filozofického termínu, řecké kultuře slovem vycházejícím z řecké kultury, a to tak, aby vyjádřil hloubku vztahu mezi Bohem Otcem a jeho skutečným Synem, Ježíšem Kristem. Jedná se o jeden z nejvýraznějších případů inkulturace evangelia, ke kterému kdy došlo.

Bylo nepochybně odvážné tento krok učinit. Každá interpretace je do jisté míry nebezpečím. Mnohem větším nebezpečím by však bylo dbát na literě jenom kvůli tomu, že se bojím něco vyjasnit tak, aby to dávalo smysl i těm, pro které zvěst evangelia, vzniklá ve specifickém kontextu židovství, není srozumitelná. Odvaha otců Nicejského koncilu nám v tom může být příkladem.

Je však skutečností, že je škoda, že Nicejsko-konstantinopolské vyznání, které se obvykle modlíme v našich společenstvích, vynechalo dvě slova, která původní Nicejské vyznání víry obsahovalo. V místě, kde se hovoří o tom, že Ježíš, Syn Boží, je zrozen z Otce, se před částí obsahující právě zmínku o “jedné podstatě” vložilo vysvětlující “to znamená”. Biblické pojetí je tak objasněno novým jazykem v této logice “to znamená”.

Koncily dalších století pak nauku církve nadále upřesňovaly. Odpovídaly na otázky vzniklé v jiných kulturách, v jiných filozofiích. Bohužel se někdy mohlo zdát, že jde jen o diktát a vyhlášky odněkud z ústředí, spíše než o prohloubení ve smyslu “to znamená”, o hledání nového jazyka a nových způsobů, jak prohloubit Ježíšovo poselství.

V tuto chvíli se dostávám k druhé části, a to sice k papeži Františkovi. Stojí za to začít od jeho funkce. V katolické tradici se totiž obvykle papež ukazuje jako někdo, kdo je náměstkem samotného Krista. Toto pojetí se mnohokrát dostalo do konfliktu právě s různými koncily a názory nekatolických křesťanů. Je smutnou skutečností, že život víry se až příliš často při pohledu na dějiny církev zúžil pouze na to, kdo má právo o něčem rozhodnout, něco vyhlásit. Jestli je to papež, koncil, nebo někdo jiný.

Jakoby to hlavní, co měla církev na práci, bylo zvyšovat počet dogmat a předpisů. Je jistě faktem, že je důležité rozvíjet v co a v koho věříme. Není to však málo? Opravdu jde ve víře jen o nějaký soupis učení a to, že jim dáme nebo nedáme souhlas?

Domnívám se, že nejde zdaleka jen o to, *v co věříme*, ale také o to, *jak věříme*. Nebo ještě spíše: jak se to, co vyznáváme, projevuje v našem životě? Ježíš sám nechodil po Svaté zemi s tím, že je Syn Boží. Ano, taky na to přišla řeč. Ale mnohem spíše to ukazoval tím, kým byl. Služebníkem všech, který se zajímal o vyloučené, léčil nemocné, který nazval své učedníky svými přáteli. Tím nám zjevil, že je Synem Otce mnohem více, než kdyby nám o tom napsal encykliku.

Jsem přesvědčen, že podobně nám Boha ukázal i papež František. Aniž bych chtěl umenšovat význam jeho textů, domnívám se, že to byl především jeho styl a způsob jednání, která považuji za určitou novou interpretaci naší víry, za něco, co po něm zůstane. Styl naslouchání, služby a snah po přátelství se všemi lidmi, s Bohem i zbytkem jeho stvoření. K tomu, aby nám pomohl poznat Boha, nemusel papež vyhlásit nové dogma. Stačilo, aby byl sám sebou. Není skvělé, že právě v tom ho můžeme napodobit všichni?

Na závěr se dá říci, že ve víře je důležité obojí: *v co věříme* a *jak* coby křesťané žijeme. Synodální proces, který František zahájil, nás má učit právě tomuto: společně si v modlitbě připomínat, v koho jsme uvěřili, hledat, k čemu nás tím Bůh zve a jak to vyjádřit nejen slovy, ale tím, jací jsme. Abychom svými životy ukazovali, kdo je naší nadějí: Ježíš Kristus, pravý Syn pravého Otce, chudý a pokorný srdcem. Kéž je nám v tom papež Lev XIV. dobrým pastýřem.

BOHEMIAN HALL AND BEER GARDEN

zahradní restaurace a restaurace v přízemí

Nabízíme široký výběr kvalitních jídel české, slovenské i americké kuchyně. Uvítáme vás s radostí a dobrou obsluhou. Též nabízíme náš velký sál pro svatby a menší místnosti na různé oslavy.

Phone: (718) 274-4925

events@bohemianhall.com

29-19 24th Ave, Astoria NY 1110

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

24. dubna - Ahmad Al-Tajíb, velký imám Al-Azhar, jednoho z hlavních center sunnitského islámského náboženského vzdělávání se sídlem v Káhiře, podepsal 4. února 2019 v Abú Dhabí spolu s papežem Františkem Dokument o lidském bratrství pro světový mír a společné soužití. Mezi mnoha reakcemi, které přišly z muslimského světa, je ta jeho snad nejvýznamnější. Al-Tajíb oplakává ztrátu „drahého přítele a bratra v lidskosti“, „výjimečného symbolu“, který „nešetřil úsilím při obraně lidské důstojnosti“, zejména lidí utlačovaných, uprchlíků a marginalizovaných. Velký imám připomíná „neochvějné úsilí“ papeže o budování mostů s Al-Azhar a islámským světem obecně „prostřednictvím návštěv v různých muslimských a arabských zemích“ a „jeho odvážné a nestranné postoje“, zejména na ochranu nevinných civilistů.

30. dubna - LESNÍ POŽÁR ZNIČIL ZAHRADY Komunity Blahoslavenství v Emauzích poblíž Jeruzaléma. Požár zuřil 24 hodin. Sestry, které zde žijí, našly útočiště v kibucu Gezer v sousedství. Oheň však sežehl 5 tisíc akrů půdy, elektrické rozvody i zavlažovací systém a dva bungalovy. Komunita nyní shání prostředky na obnovu ve veřejné sbírce. Požár zasáhl rovněž olivové sady sousedního trapistického opatství Latrun, známého výrobou oleje a vína. Stromy jsou zničeny, ale nejdůležitější části vinice zůstaly uchráněné, stejně jako klášterní budovy. Také mniši prosí veřejnost o pomoc s obnovou. V oblasti Jeruzaléma propukaly v minulých týdnech lesní požáry kvůli suchému počasí a silnému větru, místy musely být uzavřeny i hlavní dopravní tahy.

13. května - Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyj oznámil, že telefonoval s nově zvoleným papežem Lvem XIV. Šlo o jejich první rozhovor, který podle jeho slov proběhl v srdečné a hluboké atmosféře. Prezident poděkoval papeži za podporu Ukrajiny a pozval ho k apoštolské návštěvě své země.

19. května - Ekumenický patriarcha Konstantinopole se setkal v Apoštolském paláci s papežem Lvem XIV., s nímž znovu potvrdil význam podpory a prohlubování teologického dialogu mezi pravoslavnou a katolickou církví a úsilí o mír a ochranu životního prostředí. V časných odpoledních hodinách se v bazilice Santa Maria Maggiore pomodlil u hrobu svého „milovaného přítele“, papeže Františka: „Prosil jsem ho, aby se z nebe modlil za nás všechny a za svého nástupce.“

19. května - Mons. Nikolaj Gennad'evič Dubinin, pomocný biskup arcidiecéze Matky Boží v Moskvě, v rozhovoru pro vatikánská média vypráví, jak volbu nového papeže prožívala tamní církev a společnost. "Dopad měla jeho první výzva k odzbrojení a odzbrojujícímu míru, jednoduchý, ale pronikavý koncept. To vyvolalo naději".

Mše svaté v Astorii nebudou neděle 1. června, 8. června 15. června

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ČERVNU 2025

datum	úmysl	dárce
1.6.	Za krajanskou rodinu	
4.6.	Za Františka a Libuši Širokých syna Jiřího	Libuše Král
8.6.	Za krajanskou rodinu	
10.6.	Za Za zemřelou sestru Marii Pavlicovu	Božena Smrčka
15.6.	Za Martina a Annu Králových a syna Martina	Libuše Král
22.6.	Za zemřelé maminky Annu Jelínkovu a Máriu Čápošovu	manželé Jelínkovi
25.6.	Za zemřelého Miroslava Kašpara	Elen Samek

BLAHOPŘEJEME

v červnu oslaví narozeniny: Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, Helena Otypka 15. června, Petr Svoboda 17.června, Petr Combs 26. června.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Libuše Král, Andrej Petrenko a Tonia Lensky, Helena Otýpka, Alena Zahrádka, Helena Kočica, Tomáš a Danka Brabec.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30 am** v dolním kostele **Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY** příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 am u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <https://eastrivercatholics.org>